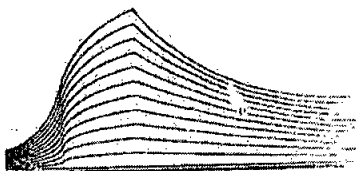

Kopie

Afgeleverd aan: Nederlandstalige arbeidsrechtbank Brussel
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

Repertoriumnummer
2015 / 63
Datum van uitspraak
8 januari 2015
Rolnummer
2014/AB/276

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

zevende kamer

Arrest

COVER 01-00000068497-0001-0009-01-01-1

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT WERKNEMERS - werkloosheid
tegensprekelijk arrest
definitief
kennisgeving per gerechtsbrief (art. 580, 2°, Ger. W.)

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING, met zetel te 1000 BRUSSEL, Keizerslaan, 7,
appellant, vertegenwoordigd door mr. QUADFLIEG P. loco mr. DE BOCK Ernest, advocaat te
1800 VILVOORDE, Xavier Buissetstraat 26

tegen

M
vertegenwoordigd door mr. DE KEERSMAECKER A. loco mr. BIESEMANS Bart, advocaat te
1700 DILBEEK, Ninoofsesteenweg 177-179.

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 20 februari 2014 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 30e kamer (A.R. 13/3043/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 20 maart 2014,
- de neergelegde conclusies,
- het schriftelijk advies van het openbaar ministerie, neergelegd ter griffie op 27 november 2014 door substituut-generaal Nathalie Van den Brande,
- de repliek op dit schriftelijk advies, neergelegd voor de heer M op 9 december 2014,

- de voorgelegde stukken.

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 13 november 2014, waarna de debatten werden gesloten, het openbaar ministerie zijn schriftelijk advies ter griffie heeft neergelegd de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak gesteld op heden.

*

DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

De heer M , die werkloos is sedert 1 juli 2009, werd op 21 juni 2012 opgeroepen door de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening met het oog op een evaluatie van zijn zoekgedrag naar werk in de periode van 20 juni 2011 tot 20 juni 2012. Bij deze evaluatie werd vastgesteld dat hij onvoldoende inspanningen had geleverd om zich in te schakelen in de arbeidsmarkt. Overeenkomstig de voorziene procedure (zie verder) werd de heer M in kennis gesteld van deze negatieve evaluatie en werd hem gevraagd een overeenkomst te ondertekenen waarbij hij zich ertoe verplichtte in de daaropvolgende maanden een aantal acties te ondernemen, met het oog op het vinden van werk.

Bij gelegenheid van het tweede evaluatiegesprek van 30 november 2012, werd vastgesteld dat de heer M , niet alle verbintenissen had nageleefd die opgenomen waren in de overeenkomst, ondertekend op 21 juni 2012. In het bijzonder had de heer M onvoldoende gesolliciteerd. De overeenkomst voorzag in de verplichting om werkaanbiedingen op te volgen en vervolgens te solliciteren voor minstens drie vacatures per maand, tot aan het volgend evaluatiegesprek. De heer M realiseerde het aantal gevraagde sollicitaties voor de maanden augustus, september en november 2012. Voor de maand juli 2012 had hij slechts twee sollicitaties en voor de maand oktober geen enkele.

De gewestelijk directeur heeft dan, overeenkomstig artikel 59 quinquies van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, de heer M uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van vier maanden, van 10 december 2012 tot 9 april 2013.

2.

Bij verzoekschrift van 28 februari 2013 heeft de heer M deze beslissing betwist voor de arbeidsrechtbank te Brussel.

Bij vonnis van 20 februari 2014, ter kennis gebracht van partijen op 26 februari 2014, heeft de arbeidsrechtbank de vordering van de heer M principieel als ongegrond afgewezen. De arbeidsrechtbank herleidde echter de uitsluiting tot een periode van twee maanden, in toepassing van artikel 59 quinquies, § 6 van het werkloosheidsbesluit omdat het inkomen van de heer M lager was dan € 20.418,73 per jaar.

Bij verzoekschrift van 20 maart 2014 heeft de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de eerste rechter in zoverre dit de uitsluiting beperkte tot een periode van twee maanden.

Bij besluiten heeft de heer M incidenteel beroep ingesteld

DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het is ingesteld binnen de maand na de kennisgeving van het bestreden vonnis en is dus eveneens tijdig. Het beroep is ontvankelijk.

Het incidenteel beroep is eveneens ontvankelijk.

BEOORDELING.

Het hoofdberoep.

1.
De Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening is van oordeel dat de eerste rechter de uitsluiting onterecht beperkt heeft tot een periode van twee maanden. Artikel 59 quinquies, § 6, al. 3 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (verder het werkloosheidsbesluit), dat toelaat de uitsluiting te beperken tot een periode van twee maanden indien de werkloze bewijst dat het netto belastbaar jaarinkomen van zijn gezin niet hoger is dan € 15.784,42 (geïndexeerd € 20.418,73), moet volgens de Rijksdienst, samen gelezen worden met artikel 59 decies van het werkloosheidsbesluit. Dit artikel bepaalt van welke gezinsleden het inkomen in de aanmerking moet genomen worden en, hoe bepaald wordt of het grensbedrag overschreden wordt. De eerste rechter laat, volgens de Rijksdienst, na om rekening te houden met het inkomen van de personen die met de heer M een gezin vormden. Verder had hij ook niet het inkomen van het jaar 2012 mogen in aanmerking nemen, maar wel het inkomen van het jaar 2011.

2.
Overeenkomstig artikel 59 quinquies, § 6, eerste en tweede lid, van het werkloosheidsbesluit wordt in de regel de werknemer die de activeringsovereenkomst niet heeft nageleefd en een negatieve evaluatie ontvangt, uitgesloten¹ uit het recht op uitkeringen gedurende vier

¹ Wanneer het om een gezinshoofd gaat wordt de uitkering enkel verminderd.

maanden. Overeenkomstig het derde lid wordt de uitsluiting van het genot van werkloosheidsuitkeringen echter beperkt tot een periode van twee maanden, indien de werkloze bewijst dat het netto belastbaar jaarinkomen van zijn gezin, zijn werkloosheidsuitkeringen niet mee gerekend, niet hoger is dan € 15.784,42, (20.478,73 €) vermeerderd met € 631,39 per persoon ten laste.

Overeenkomstig artikel 59 decies van het werkloosheidsbesluit wordt het bedrag, bedoeld in artikel 59 quinquies, § 6, derde lid, gekoppeld aan de spilindex van kracht op 1 juni 1999. Dezelfde bepaling voorziet dat voor de toepassing van de bepalingen bedoeld in het voorgaande lid (2°) voor het begrip gezin (enkel) rekening gehouden wordt met de gezinsleden van wie de samenwoning met de werkloze een invloed heeft op het bedrag van zijn uitkeringen, (3°) het netto belastbaar gezinsinkomen bepaald wordt overeenkomstig artikel 6 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen (WIB 1992). Er wordt rekening gehouden met de inkomens van de personen bedoeld onder 2° met wie de werkloze samenwoont op de dag van het evaluatiegesprek. Verder wordt uitgegaan van de inkomens, vermeld op het laatste aanslagbiljet waarvan de datum waarop het uitvoerbaar is verklaard, gelegen is voor de dag van het voornoemde gesprek.

3.

De beslissing van de eerste rechter houdt inderdaad geen rekening met de inkomsten van de moeder van de heer M. met wie hij samenwoonde, noch met het inkomen van de broer die eveneens in hetzelfde gezin woonde. Bovendien wordt rekening gehouden met de inkomsten vermeld op het aanslagbiljet voor het aanslagjaar 2012, terwijl het aanslagbiljet slechts op 8 januari 2013, dit wil zeggen na het evaluatiegesprek, is opgesteld.

De heer M. betwist in besluiten, noch ter zitting dat rekening houdend met de toepassing van artikel 59 decies van het werkloosheidsbesluit, de sanctie niet kon beperkt worden tot twee maanden. De sanctie diende behouden te worden op vier maanden, zoals voorzien in de administratieve beslissing, onder voorbehoud uiteraard van de beoordeling van het incidenteel beroep.

Het hoofdberoep is gegrond.

Het incidenteel beroep.

4.

De heer M. stelt dat de directeur van het werkloosheidsbureau ten onrechte de verbintenissen, opgenomen in de overeenkomst die opgesteld werd na het eerste evaluatiegesprek, beschouwd heeft als een loutere resultaatsverbintenissen. Een dergelijke interpretatie stemt volgens hem niet overeen met de ratio van de regelgeving, waarbij individueel dient onderzocht te worden of de werkloze, rekening houdend met de omstandigheden waarin hij zich bevindt en de toestand van de arbeidsmarkt, voldoende inspanningen heeft geleverd om werk te zoeken. Wanneer men enkel, zoals de bestreden

beslissing doet, mathematisch nagaat of er een voldoende aantal sollicitaties zijn geweest, dan houdt dit volgens de heer V in dat de werkloze dient te solliciteren voor betrekkingen waarvoor hij hoegenaamd niet in aanmerking kon komen, en dit louter en alleen om tot het beoogde aantal sollicitaties te komen. De heer M stelt dat hij wel degelijk gesolliciteerd heeft voor al de betrekkingen waarvoor hij in aanmerking kwam, en verwijst daarbij naar de sollicitaties die hij aan de facilitator heeft voorgelegd.

5.

Overeenkomstig artikel 58 van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering, moet de volledig werkloze, om te kunnen genieten van werkloosheidsuitkeringen, actief zoeken naar werk. Overeenkomstig artikel 59 bis, § 1 van het werkloosheidsbesluit volgt de directeur van het werkloosheidsbureau het actieve zoekgedrag naar werk op van de werkloze die gedurende een zekere tijd werkloos is.

Overeenkomstig artikel 59 ter van het besluit wordt de werkloze er schriftelijk van verwittigd dat hij actief naar werk moet zoeken gedurende zijn werkloosheid en dat hij actief moet meewerken aan de begeleidings-, opleidings-, werkervarings- of inschakelingsparcours die hem door de bevoegde gewestelijke dienst voor arbeidsbemiddeling en beroepsopleiding worden voorgesteld.

Overeenkomstig artikel 59 quater van het besluit wordt, van zodra de voorwaarden van artikel 59 bis vervuld zijn, de werkloze schriftelijk opgeroepen voor een gesprek, met als doel de inspanningen te evalueren die hij verricht heeft om zich te integreren op de arbeidsmarkt. Bij gelegenheid van dit onderhoud (artikel 59 quater, § 3) evalueert de directeur de inspanningen verricht door de werkloze, voornamelijk gedurende de periode van 12 maanden die het gesprek voorafgaat. Wanneer de directeur vaststelt dat de werkloze voldoende inspanningen heeft geleverd om zich in de arbeidsmarkt te integreren, dan stelt hij de werkloze daarvan in kennis onmiddellijk na het evaluatiegesprek of ten laatste binnen de 10 dagen volgend op het gesprek (artikel 59 quater, §4). Indien de directeur vaststelt dat de werkloze niet voldoende inspanningen geleverd heeft, dan stelt hij hem daarvan eveneens schriftelijk in kennis. In dat geval wordt de werkloze uitgenodigd om een schriftelijke overeenkomst te tekenen waarin hij zich ertoe verbindt de concrete acties uit te voeren die van hem verwacht worden tijdens de volgende maanden.² De werkloze wordt ervan verwittigd dat hij, ten vroegste na het verstrijken van een termijn van vier maanden te rekenen vanaf de dag na de ondertekening van de overeenkomst, opnieuw zal opgeroepen worden voor een gesprek met het oog op een evaluatie van zijn zoekgedrag en van de naleving van de verbintenissen die hij heeft aangegaan in de schriftelijke overeenkomst (artikel 59 quater, § 5).

² . De concrete acties die opgenomen worden in de overeenkomst worden door de directeur uitgekozen uit een modellijst van verplichte en facultatieve acties opgesteld door de minister na het advies van het Beheerscomité en houden rekening met de specifieke situatie van de werkloze en de bestaande criteria van de passende dienstbetrekking.

Overeenkomstig artikel 59 quinquies roept de directeur, ten vroegste na het verstrijken van een termijn van vier maanden de werkloze op voor een tweede evaluatiegesprek. Indien de directeur vaststelt dat de werkloze de verbintenissen niet is nagekomen die in de overeenkomst zijn opgenomen, dan verwittigt hij de werkloze van deze negatieve evaluatie. De werkloze wordt bovendien uitgenodigd om een nieuwe overeenkomst te ondertekenen, waarin de concrete acties zijn opgenomen die van hem worden verwacht in de volgende maanden.

Volgens dezelfde bepaling maakt de werkloze, aan wie de nieuwe schriftelijke overeenkomst wordt voorgelegd, het voorwerp uit van een tijdelijke maatregel tot ontzegging van uitkeringen overeenkomstig de bepalingen van § 6 en 7 van artikel 59 quinquies. De werknemer, die de hoedanigheid heeft van samenwonende wordt in principe uitgesloten uit het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van vier maanden. De werkloze met gezinslast of de alleenstaande werknemer zal gedurende vier maanden een verminderde uitkeringen genieten.

6.

In zijn arrest van 9 juni 2008 (*Soc. Kron.* 2009, 141) heeft het Hof van Cassatie geoordeeld dat de verbintenissen die door de werkloze onderschreven worden in het kader van de artikelen 59 quater en 59 quinquies van het werkloosheidsbesluit dienen beschouwd te worden als werkelijke burgerlijke verbintenissen. Aldus kan de rechter, die gevat wordt over een beroep tegen een beslissing van de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening genomen op basis van deze bepalingen, geen oordeel vellen over het adequaat of aangepast karakter van de verbintenissen die door de overeenkomst worden opgelegd. De rechter kan enkel nagaan of de werkloze die verbintenissen is nagekomen.

Het hof heeft aldus niet de bevoegdheid om, zoals de heer M. In feite vraagt, te oordelen dat, ook al heeft de werkloze de door hem in de overeenkomst opgenomen verbintenissen niet nagekomen, hij in feite toch moet geacht worden om aan de voorwaarde van het actief zoeken naar werk voldaan te hebben.

7.

Ten overvloede moet vastgesteld worden dat de verplichtingen, die in de activeringsovereenkomst werden opgenomen in verband met het aantal verplichte sollicitaties (drie per maand) zeker niet overdreven waren. Uit het CV van de heer M (stuk 42 van het administratief dossier) blijkt dat hij zeer goed tweetalig is en een zeer ruime ervaring heeft in een tweetalig werkmilieu. Hij heeft het secundair onderwijs gevolgd, optie secretariaat en daarna nog een beroepsopleiding "bediende Nederlands-Frans" bij de VDAB. De heer M. maakt niet aannemelijk dat in Brussel hoofdstad of in de omgeving van Brussel er geen drie vacatures per maand zouden vrijkomen voor een persoon met een dergelijk profiel. De heer M. is, zoals blijkt uit zijn tussenkomst ter zitting, blijkbaar erg ontgoocheld omwille van het feit dat hij na een vijfjarige tewerkstelling bij de Rijksdienst voor Arbeidsvoorziening zelf, geen definitieve betrekking heeft kunnen bekomen, doch dit

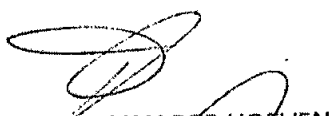
Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel,
samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Simone ALAERTS,
Karel GACOMS,
arbeider,
bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

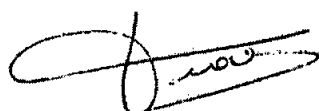
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-
griffier.

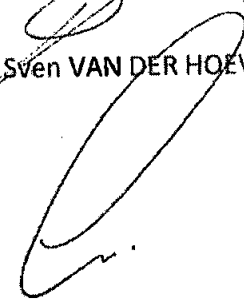
Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

Simone ALAERTS

Karel GACOMS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 8 januari 2015 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Fernand KENIS

Sven VAN DER HOEVEN

